

SAYI : 3631198236311982-101.07.04-E.7313-101.07.04-

BAŞVURU NO : 2016/4874

KARAR TARİHİ : 29/06/2017

TAVSİYE KARARI

BAŞVURAN :

BAŞVURAN VEKİLİ / TEMSİLCİSİ :

BAŞVURUYA KONU İDARE : Adalet Bakanlığı

BAŞVURUNUN KONUSU : Başvuran, Rize L Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumuna nakledilmeyi talep etmektedir.

BAŞVURU TARİHİ : 11.11.2016

I. BAŞVURANIN İDDİA VE TALEPLERİ

1. Başvuran, 21 aydır İzmir 1 No lu T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumunda adam öldürme suçundan dolayı aldığı cezayı çektiğini; ailesinin Erzurum'da ikamet ettiğini ve maddi sıkıntılar sebebiyle İzmir'e gelemediğini; ağabeyi D. T. 'nin ise, Rize L Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumunda hükümlü olduğunu; ağabeyi ile aynı infaz kurumunda bulunması halinde hem kendisinin hem de ailesinin maddi-manevi rahatlayacağını; bu kapsamda dilekçeyle Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğüne başvurduğunu; ancak 17/10/2016 tarihinde nakil istenilen infaz kurumlarının kapasitelerinin dolu olması gerekçesiyle talebinin reddedildiğini belirterek, Rize L Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumuna naklini talep etmiştir.

II. İDARENİN BAŞVURUYA İLİŞKİN AÇIKLAMALARI

2. Başvuruya konu iddialar hakkında sırasıyla 01/02/2017 tarihli ve E.713 sayılı, 05/04/2017 tarihli ve E.2882 sayılı bilgi-belge talep yazılarımıza Adalet Bakanlığınca 20/02/2017 tarihli ve E.359/20630 sayılı, 26/05/2017 tarihli ve E.1338/63953 sayılı yazılarla cevap verilmiştir. Bu kapsamda Bakanlığın anılan yazısında özetle,

2.1. 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanununun 54 üncü maddesi uyarınca, hükümlülerin kendi istedikleri infaz kurumlarına nakledilebilmeleri için istekte bulunulan kurumda yer bulunması, kapsama gücü ve sınıfının ilgiliye uygun olması gerektiği;

2.2. Son yıllarda ceza infaz kurumlarının mevcudunda yaşanan aşırı artış nedeniyle kapasite sıkıntısının yaşandığı;

2.3. Bu kapsamda talepte bulunulan Rize L Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumunun yüksek güvenlikli bölümünün kapasitesinin dolu olduğu;

2.4. Erzurum ve çevre illerde bulunan infaz kurumlarının da kapasitelerinin üstünde hükümlü ve tutukluyu barındırdığı belirtilerek başvuranın nakil talebinin yerine getirilemediği Kurumumuza bildirmiştir.

III. İLGİLİ MEVZUAT

3. 2709 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının “*Temel hak ve hürriyetlerin sınırlanması*” başlıklı 13 üncü maddesi; “*Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz*” hükmünü amirdir.

3.1. Anayasasının 20 nci maddesinin birinci fıkrasında; “*Herkes, özel hayatına ve aile hayatına saygı gösterilmesini isteme hakkına sahiptir*” hükmü bulunmaktadır.

3.2. Anayasanın “*Dilekçe, bilgi edinme ve kamu denetçisine başvurma hakkı*” başlıklı 74 üncü maddesinin üçüncü ve dördüncü fıkralarında; “*Herkes, bilgi edinme ve kamu denetçisine başvurma hakkına sahiptir.*”

Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına bağlı olarak kurulan Kamu Denetçiliği Kurumu idarenin işleyişiyle ilgili şikâyetleri inceler” hükmü yer almaktadır.

4. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin “*Özel ve aile hayatına saygı hakkı*” başlıklı 8 inci maddesi; “*Herkes özel ve aile hayatına, konutuna ve yazışmasına saygı gösterilmesi hakkına sahiptir.*”

Bu hakkın kullanılmasına bir kamu makamının müdahalesi, ancak müdahalenin yasayla öngörülmüş ve demokratik bir toplumda ulusal güvenlik, kamu güvenliği, ülkenin ekonomik refahı, düzenin korunması, suç işlenmesinin önlenmesi, sağlığın veya ahlakın veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması için gerekli bir tedbir olması durumunda söz konusu olabilir” kuralına yer vermiştir.

5. 6328 sayılı Kamu Denetçiliği Kurumu Kanununun “*Kurumun görevi*” başlıklı 5 inci maddesinin birinci fıkrasında; “*Kurum, idarenin işleyişi ile ilgili şikâyet üzerine, idarenin her türlü eylem ve işlemleri ile tutum ve davranışlarını; insan haklarına dayalı adalet anlayışı içinde, hukuka*”

ve hakkaniyete uygunluk yönlerinden incelemek, araştırmak ve idareye önerilerde bulunmakla görevlidir” hükmü yer almaktadır.

6. 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanununun 54 üncü maddesi;
“Hükümlülerin kendi istekleri ile buldukları kurumdan başka kurumlara nakledilebilmeleri için;

- a) Gitmek istedikleri kurumlardan durumlarına uygun en az üç yeri belirten bir dilekçe vermeleri,
- b) Nakil giderlerini peşin olarak ödemeyi kabul etmeleri,
- c) Koşullu salıverilmelerine beş aydan az süre kalmamış olması,
- d) İyi hâl göstermeleri, disiplin cezası almamış veya kaldırılmış olması,
- e) İstekte bulunulan kurumda yer, kapsama gücü ve sınıfının uygun bulunması ve tutukevi olmaması,
- f) Mahkûmiyet sürelerine uygun hükümlülerin barındırıldığı bir kurum olması,
- g) Daha önce disiplin nedeniyle ayrılmak zorunda kaldıkları kurum olmaması, Gerekir. Çocuk hükümlüler bakımından bu fıkranın (b) bendi uygulanmaz.

Bu hükümlüler nakledildikleri kurumlarda, eğitim öğretim veya hastalık nedeniyle nakil hariç, bir yıl kalmak zorundadırlar. Çocuklar bakımından bu süre altı ay olarak uygulanır” şeklinde düzenlenmiştir.

IV. KAMU DENETÇİSİ HÜSEYİN YÜRÜK'ÜN KAMU BAŞDENETÇİSİ'NE ÖNERİSİ

7. Başvuranın iddiaları, idarenin konu ile ilgili açıklamaları, ilgili mevzuat ve tüm dosya kapsamı birlikte değerlendirildiğinde; başvuru konusuna ilişkin “Tavsiye Karar Önerisi” Kamu Başdenetçisi’ne sunulmuştur.

V. DEĞERLENDİRME VE GEREKÇE A. Hukuka ve Hakkaniyete Uygunluk Yönünden

8. Ceza ve güvenlik tedbirlerinin infazıyla ulaşılmak istenen temel amaç, Kanununun 3 üncü maddesinde, “...öncelikle genel ve özel önlemeyi sağlamak, bu maksatla hükümlünün yeniden suç işlemesini engelleyici etkenleri güçlendirmek, toplumu suça karşı korumak, hükümlünün; yeniden sosyalleşmesini teşvik etmek, üretken ve kanunlara, nizamla ve toplumsal kurallara saygılı, sorumluluk taşıyan bir yaşam biçimine uyumunu kolaylaştırmak...” ifadeleriyle hükme bağlanmıştır. Bu düzenleme doğrultusunda Kanun koyucu, bir taraftan suçun karşılığı olan cezanın uygulanmasıyla benzer fiilleri engellemeyi hedeflemekte; diğer taraftan ise, hükümlüyü topluma kazandırarak sosyal barışı tesis etmeye çabalamaktadır. Dolayısıyla infaz rejimini, sadece suç faillerini cezalandırma ve onları toplumdan tecrit etmeye dönük bir uygulama olarak görmek mümkün değildir. Aksine hükümlülerin, devam eden yaşantılarında kurallara riayet eden ve sosyal yaşama entegre olabilen bireyler haline gelmesi, infaz usullerinden beklenen en önemli faydadır. Bu bakımdan, hükümlülerin yakınlarıyla olan ilişkilerinin devamının sağlanması, infaz rejiminin ıslah edici rolünün bir parçasıdır.

9. Hürriyeti bağlayıcı cezalar, mahiyeti icabı birçok hak-hürriyetin süreli veya süresiz olarak kullanılmasını sınırlayan ve suç karşılığında uygulanan yaptırımlardır. Kişi hürriyeti başta olmak üzere, seyahat hürriyeti, haberleşme hürriyeti, seçme-seçilme hürriyeti vb. hususlarda kısıtlamalar öngören söz konusu cezalar, “*aile hayatına saygı gösterilmesi hakkı*”nı da sınırlamaktadır. Cezaların uygulanmasının doğal sonucu olan bu sınırlama, infaz usulünden beklenen faydayla uyumlu olduğu nispette anlamlıdır. Yani hürriyeti bağlayıcı cezaların infazı sırasında, aile hayatına saygı gösterilmesi hakkının kısıtlanması mümkün olmasına rağmen bunun kapsamı iyi tayin edilmeli ve infaz sisteminin ıslah edici rolü görmezden gelinmemelidir. Aksi halde, Kanun koyucunun ihdas etmek istediği kurallar ve müesseseler yok sayılmış olacaktır.

10. İnfaz rejimi, hükümlüleri sosyal hayattan tecrit etmekle birlikte onların aile ve yakın çevresinden soyutlamasına da sebep olmaktadır. Bu kapsamda başvuruya konu nakil talebinin reddedilmesi işlemi ele alındığı takdirde, idarenin tutumunu *aile hayatına saygı gösterilmesi hakkına* müdahale olarak değerlendirmek mümkündür. Çünkü başvuranın Rize L Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumuna naklini istemesi, hem kardeşiyle bir arada olma hem de Erzurum’da ikamet eden, ekonomik durumu iyi olmayan ve bu sebeple ziyaretine gelemeyen ailesiyle görüşebilme imkânını sağlamaya dönük bir taleptir. Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğünün bu işlemi ise, başvuranın ailesiyle daha kolay görüşebilmesini sağlamak yerine mevcut hali sürdürerek aile hayatına saygı gösterilmesi hakkına müdahale teşkil etmektedir. Ancak her müdahale, hak ihlalinin varlığına işaret etmemektedir. Dolayısıyla bunun tespiti için Anayasanın 13 üncü maddesi ile AİHM içtihatlarında zikredilen temel hak ve hürriyetlerin sınırlanmasına ilişkin esaslara uyulup uyulmadığının belirlenmesi gerekmektedir.

11. Sınırlamanın sınırının belirlenmesindeki ilk aşama, yapılan müdahalenin *kanuni dayanağının olup olmadığının* tespiti. 5275 sayılı Kanununun 54 üncü maddesi, hükümlülerin kendi istekleriyle nakledilmeyi isteyebileceklerini belirterek bu talebin hangi şartlarda kabul görebileceğini düzenlemiştir. Bununla birlikte, söz konusu hükmün birinci fıkrasının (e) bendi, nakil talebine ilişkin “*istekte bulunulan kurumda yer, kapsama gücü ve sınıfının uygun bulunması ve tutukevi olmaması*” şartını öngörmektedir. Başvuru konusu nakil talebini reddeden idare de, söz konusu işlemin gerekçesi olarak ilgili infaz kurumunun kapasitesinin doluluğunu öne sürerek Kanununun 54 üncü maddesinin anılan bendi kapsamında hareket etmiştir. Bu sebeple Anayasanın 20 nci maddesinde ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin 8 inci maddesinde zikredilen aile hayatına saygı gösterilmesi hakkına yapılan müdahalenin kanuni olduğu tespit edilebilmektedir.

12. İkinci aşama, hakka yönelik müdahalenin *meşru bir sebebe dayanıp dayanmadığının* belirlenmesidir. 5275 sayılı Kanununun “*Hapis cezalarının infazında gözetilecek ilkeler*” başlıklı 6 ncı maddesinin (b) bendinde, hükümlülerin, insan onuruna yaraşan maddî ve manevî koşullar altında düzenli bir yaşam sürdürmelerinin sağlanacağı belirtilmiştir. Bu kapsamda, idarenin söz konusu bendin gereği olarak, hükümlülerin iyi şartlar altında cezalarını çekmesini temin etme yükümlülüğü bulunmaktadır. Başvuruya konu nakil talebinde ise, ilgili infaz kurumunun kapasitesinin dolu olması gerekçesiyle ret işlemi tesis edilmiştir. İdarenin bu tavrı değerlendirildiğinde, meşru bir sebebin gözetildiği tespit edilebilmektedir. Çünkü “*kurum kapasitesi*”nin üstünde bir doluluğun varlığı, hem nakil talep eden bakımından hem de nakil istenen infaz kurumunda mukim hükümlüler bakımından, cezanın çekilmesini zorlaştıracak ve gayri insani şartları doğuracak bir durumdur.

13. Kanunla öngörülme ve meşru sebebe dayanma şartlarını taşıdığı belirlenen başvuruya konu ret işleminin, hak ihlaline neden olup olmadığının tespiti için müdahalenin *demokratik bir toplumda gerekli olup olmadığı* ile *ölçülülük kriterini taşıyıp taşımadığının* tetkiki gerekmektedir. AİHM, müdahalenin, zorlayıcı bir toplumsal ihtiyaçtan kaynaklanması ve dayanılan meşru gerekçelerle orantılı olması durumunda “*demokratik bir toplumda gerekli olma*” şartını taşıdığını kabul etmektedir.

Ölçülülük ise, Anayasa Mahkemesi içtihatlarında, müdahale için kullanılan aracın, müdahale amacını gerçekleştirmeye elverişli ve zorunlu olmasını; benimsenen yöntemin ulaşılmak istenen amaçla orantılı olmasını gerektirmektedir. Başvuruya konu ret işleminin tesisinde, idare, meşru bir sebebe dayanmakta ve infaz kurumunun kapasitesinin dolu olduğunu belirtmektedir. Ancak İzmir 1 No lu T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumunda mukim başvuran, ailesinin ikamet ettiği Erzurum'dan karayolu mesafesiyle 1463 km uzakta cezasını çekmektedir. Ailenin başvuranı İzmir'de ziyaret etmek istemesi halinde, yaklaşık 11 saatlik bir otobüs yolculuğu yapmayı ve belki de birkaç gün burada kalmayı göze alması gerekmektedir. Bu durumda, havayolu marifetiyle Erzurum'dan İzmir'e gitme seçeneği düşünülebilir. Ancak havayolu ulaşımının daha pahalı olması ve ailenin ekonomik durumu göz önüne alındığında, bu imkânın da başvuran hükümlünün ziyaret edilmesini güçleştirdiği görülmektedir. Ayrıca söz konusu yolculukların gidiş-dönüş olduğu hususu da düşünülecek olursa, başvuranı infaz kurumunda ziyaret etmek, aile için büyük bir külfet konumundadır. Başvuranın, Rize'deki infaz kurumuna nakledilmesi halinde ise, ailesi tarafından 373 kilometrelik bir karayolu yolculuğundan sonra ziyaret edilebilmesi mümkündür. Bu suretle, hem ailesiyle hem de kardeşiyle iletişimi sağlanacak olan başvuranın infaz sonrasındaki hayata alışması da kolaylaşacaktır.

14. Başvuranın ailesiyle olan bağına dikkate almayan idare, bu kapsamda alternatif çözümler üretmemiş ve aile hayatına saygı gösterme yükümlülüğünün gereğini yerine getirmemiştir. Nitekim başvuranın kardeşinin bulunduğu Rize L Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumundaki doluluğu gerekçe gösteren idare, başvuranın ailesinin yaşadığı Erzurum'daki veya buraya yakın diğer illerdeki durumuna uygun infaz kurumlarından birine nakledilmesine ilişkin de inisiyatif almamıştır. Oysaki aile hayatına saygı gösterme hakkı, kişisel hak ve özgürlükler bağlamında Anayasa tarafından güvence altına alınmış olup AİHS başta olmak üzere uluslararası normların koruma altında tuttuğu bir haktır. AİHM, Khoroshenko-Rusya Davasında (Başvuru No: 41418/04) 30/06/2015 tarihinde verdiği Büyük Daire kararında da; *“Bir kişiyi özgürlüğünden mahrum bırakan diğer tüm tedbirler gibi, hapsedme de, doğası gereği kişinin özel ve aile yaşamı üzerinde sınırlamalara sebep olur. Bununla birlikte, yetkililerin mahpusun yakın ailesiyle iletişimini sürdürmesini sağlaması ya da, ihtiyaç halinde, mahpusa bu yönde destek olması, mahpusun aile yaşamına saygı hakkının asli bir unsurudur”* ifadelerine yer vermek suretiyle, aile yaşamına saygı gösterilmesi hakkının kapsamını ortaya koymuştur. Bu doğrultuda idarenin işlemi, söz konusu hakkı kullanılamaz hale getirmemekle birlikte, oldukça zorlaştırmaktadır. AİHM, Vintman-Ukrayna Davasında (Başvuru No: 28403/05) verdiği Daire kararında; **cezaevlerindeki aşırı yoğunluğun meşru bir sebep olarak ileri sürülebileceğini, ancak bu durumda dahi mahkûmun görece daha yakın cezaevlerine nakli hususunun değerlendirilmesi gerektiğini** belirtmiş ve aksi durumda AİHS'in 8 inci maddesinin ihlal edilmiş olabileceğini vurgulamıştır. Aynı zamanda, 5275 sayılı Kanunun 54 üncü maddesinin gerekçesinde Kanun koyucu, *“... Aslında hükümlünün ailesine yakın bir kurumda bulundurulması iyileştirme çabalarını kolaylaştıran ve tercih edilen bir durumdur”* ifadelerine yer vererek, AİHM kararlarıyla benzer bir yaklaşım sergilemiş ve hükümlülerin nakil taleplerinde aileleriyle olan bağına değerlendirilmesi gerektiğine dikkat çekmiştir. Kurumumuz ise, 14/11/2013 tarihli ve 2013/72 sayılı Tavsiye Kararında; ailelerinden uzak yerlerde cezası infaz edilen hükümlüler ile aynı şekilde tutuklu bulunan kişilerin ziyaret rejiminde esneklik sağlayıcı bir takım mevzuat değişikliklerinin yapılmasının hükümlülerin rehabilitasyonu açısından büyük önem arz ettiğini belirtmiştir.

15. Dolayısıyla AİHM içtihadı, Kanun koyucunun iradesi ve Kurumumuzun yaklaşımı, aile hayatına saygı hakkı bağlamında hükümlülerin aileleriyle olan bağlarının ve iletişimlerinin kolaylaştırılması yönünde tecelli etmiştir. İdare ise, nakil talebini reddetmek suretiyle ölçülü olmayan bir karar almıştır. Başvuranın ailesinin maddi durumu ile ikamet ettiği yerin infaz kurumuna olan uzaklığı birlikte ele alındığında, idarenin işleminin ulaşılmak istenen meşru amaçla orantılı olmadığı

ve bu gerekçeyle aile hayatına saygı gösterme hakkına yapılan bu ölçüsüz müdahalenin hukukun üstünlüğü mefhumuyla uyumlu olmadığı değerlendirilmektedir.

16. Ayrıca 5275 sayılı Kanununun 3 üncü maddesinde; “*Ceza ve güvenlik tedbirlerinin infazı ile ulaşılmak istenilen temel amaç, ... hükümlünün; yeniden sosyalleşmesini teşvik etmek, üretken ve kanunlara, nizamla ve toplumsal kurallara saygılı, sorumluluk taşıyan bir yaşam biçimine uyumunu kolaylaştırmaktır*” ifadelerine yer verilerek, cezası infaz edilen hükümlülerin rehabilite olmasına ve toplumsal yaşama yeniden kazandırılması gerekliliğine vurgu yapılmıştır. Hükümlülerin dış dünyayla bağımlı kuran ailevi ilişkileri de, söz konusu iyileştirme çabaları sırasında büyük önem arz etmektedir. Bu sebeple, aile bireyleriyle görüşmelerinin kolaylaştırılması bakımından, hükümlülerin yakın yerlerdeki infaz kurumlarına yerleştirilmesi/nakledilmesi, idareden beklenen davranış biçimidir. Bunun aksine, hükümlülerin aileleriyle görüşmelerini kısıtlayabilecek mahiyette işlemlerin tesis edilmesi, hakkaniyet bakımından kabul edilebilir değildir. Başvuru kapsamında da, nakil talebinin reddedilmesi işlemi sonrasında, başvuranın toplumla olan bağının önemli ölçüde etkileneceği ve yakınlarıyla iletişiminin zorlaşacağı kuşkusuzdur. Bu bakımdan söz konusu işlemin hakkaniyetle bağdaşmadığı değerlendirilmektedir.

17. Yukarıda yapılan açıklamalar ve tüm dosya kapsamı çerçevesinde; ilgili infaz kurumunun kapasitesinin dolu olduğu gerekçesiyle başvuranın nakil talebinin reddedilmesi işleminin hukuka ve hakkaniyete uygun olmadığı tespit edilmiştir.

B. İyi Yönetim İlkeleri Yönünden

18. İyi yönetim ilkelerine, 28/03/2013 tarihli ve 28601 sayılı mükerrer Resmi Gazetede yayımlanan Kamu Denetçiliği Kurumu Kanununun Uygulanmasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin "*İyi yönetim ilkeleri*" başlıklı 6 ncı maddesinde yer verilmiş olup;

18.1. Söz konusu ilkeler yönünden yapılan değerlendirme neticesinde; hem başvuranın dilekçesi hem de şikâyet başvurusunun inceleme ve araştırması kapsamında Kurumumuzca istenilen bilgi ve belgeler bakımından idare tarafından süresi içerisinde işlem tesis edildiği; böylece “*makul sürede karar verme ve kararın geciktirilmeksizin bildirilmesi*” ilkelerine uygun davranıldığı anlaşılmıştır. Buna karşılık başvurana iletilen cevabi yazıda, idarenin kararına karşı hangi sürelerde hangi mercilere başvurulabileceğinin gösterilmediği anlaşıldığından “*karara karşı başvuru yollarının gösterilmesi*” ilkesine uygun davranılmadığı tespit edilmiş olup idareye bu ilkeye de uygun davranması önerilmektedir.

VI. HAK ARAMA ÖZGÜRLÜĞÜNE İLİŞKİN YASAL MEVZUAT

19. 14/06/2012 tarihli ve 6328 sayılı Kamu Denetçiliği Kurumu Kanununun 21 inci maddesinin ikinci fıkrası uyarınca, bu Tavsiye Kararının idareye tebliğ tarihinden itibaren 30 gün içinde idare tarafından herhangi bir eylem ya da işlem tesis edilmezse (varsa) dava açma süresinden kalan süre işlemeye devam edecek olup Ankara İdare Mahkemelerinde yargı yolu açıktır.

VII. KARAR

Yukarıda yapılan açıklamalar, anılan mevzuat hükümleri ve tüm dosya kapsamı birlikte değerlendirildiği takdirde, ilgili infaz kurumunun kapasitesinin dolu olduğu gerekçesiyle başvuranın nakil talebinin reddedilmesi işleminin hukuka uygun olmadığı tespitiyle **BAŞVURUNUN KABULÜNE;**

Söz konusu başvuranın, ailesi tarafından ziyaret edilebilmesini kolaylaştırmak için öncelikle Rize'deki, bunun mümkün olmaması halinde Erzurum'daki veya buraya yakın illerdeki durumuna uygun ve kapasitesi müsait infaz kurumlarından birine nakledilmesiyle mağduriyetinin giderilmesi hususunda **ADALET BAKANLIĞINA TAVSİYEDE BULUNULMASINA,**

6328 sayılı Kanununun 20 inci maddesinin üçüncü fıkrası uyarınca, Adalet Bakanlığınca bu karar üzerine tesis edilecek işlemin otuz gün içinde Kurumumuza bildirilmesinin zorunlu olduğuna,

Kararın **BAŞVURANA ve ADALET BAKANLIĞINA tebliğine; Türkiye**

Cumhuriyeti Kamu Başdenetçisi'nce karar verildi.

e-imzalıdır

Şeref MALKOÇ
Kamu Başdenetçisi